

שמע ישראל

בס"ד

לעילוי נשמת **משה בן מרים ויחזקאל פינקר ז"ל ת.ג.צ.ב.ה.**

ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
21: 17	20: 20	19: 29	ת"א
21: 14	20: 18	19: 27	חיפה
21: 18	20: 21	19: 30	ב"ש
21: 13	20: 18	19: 26	

פרשת שלח לך

הפטרה: **וישלח יהושע**
יהושע ב'

כ' סיון תשפ"ג
שנה כ"ג
עלון מס' 1202

הבהרה זמן כניסה ביים הוא לפי 20 דק' לפני השקיעה

נא לשמור על קדושת העלון

פנינים מהפרשה

"ויאמר אלהם עלו זה בנגב, ועליתם את ההר" (יג,ו)

מפרש רבנו יוסף חיים זעק"ל בספר "אדרת אליהו": "ויאמר אליהם עלו זה בנגב" רמז לחוכמה, כי ידוע שהחוכמה מתייחסת לדרום וכמו שאמרו חז"ל (בבא בתרא כה:): "הרוצה להחכים ידרים", והכוונה שיהיה לכם חכמת התורה, ואז ע"י זה "ועליתם את ההר" של ארץ ישראל, כדי שתוכלו לקחת אותה בלי פקפוק, ולכן עכשיו שאתם זוכים בה בלי פקפוק ונדנדוד, אז הנה בעתה "וראיתם את הארץ מה היא", שתעלו לרגל אותה, לא תפחדו כי ארעכם היא, וזוכים אתם בה. כשעם ישראל עוסק בתורה, זוכים הם לארץ ישראל בשלימותה בלא עוררין. "עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (יג,ו)

בספר "יגל יעקב" וביציעים ופרחים כתבו שבפסוק זה יש רמז ליצר הרע, ולדברי הגמרא בקידושין (ל). אמר הקב"ה בראתי יצר הרע - בראתי לו תורה תבלין. וענין "הנגב" הוא רמז לחכמת התורה שכן הרוצה להחכים ידרים (ב"ב כה:), והנגב שוכן בדרומה של ארץ ישראל. ו"הר" הוא רמז ליצר הרע עצמו, שכן אמרו רז"ל בסוכה (נב). שלעתיד לבוא נדמה היצר הרע לצדיקים כהר גבוה, ובזכים מרוב שמחה על שהעליחו לכבוש אותו.

וזה שנאמר: "עלו זה בנגב" - תתעסקו בתורה, ועל ידי זה "ועליתם את ההר" - תעליחו לכבוש את היצר הרע! (משכיל לאסף)

"ויאמר אלהם עלו זה בנגב, ועליתם את ההר" (יג,ו)

נראה בס"ד לרמז בפסוק זה את דברי הגמרא בנדרים (נח.). מהו שכתוב "וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות" (במדבר כא,יט) אמר ליה כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל, תורה ניתנה לו במתנה, שנאמר וממדבר מתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נחליאל וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות. והיינו שבזכות העונה זוכים לתורה וגדולה.

ונרמז הענין בפסוק "ויאמר אליהם עלו זה בנגב" נראה בס"ד לרמז ש"נגב" הוא רמז למדבר שרומז לעונה שכן גם פרש"י "נגב" - הוא היה הפסולת של ארץ ישראל וזה גם שיעשה האדם עצמו כפסולת שאינו חשוב כלל, וזה רמז להם שיעלו בנגב דהיינו שישיוגו את העונה, ואם כן, אז "ועליתם את ההר" נראה שחר רומז להר סיני שניתנה עליו התורה וכן כתב בעל הטורים "את ההר" בגימטריא תורה. והיינו ע"י העונה תזכו לתורה ועוד רמז בהר שהוא רמז לגדולה כמו שההר גבוה. (תורת שלום)

העלון מוקדש לעילוי נשמתו הקדושה והמתנורה של שר התורה, פאר הדור החדר, מורינו ורבנו ועטרת ראשנו מרן הראשון לציון מאור ישראל רבנו **עובדיה יוסף** בן גורג'יה זעק"ל

עורך: ש. פינקר 0548421906
תירומות בנק הדואר 001 מ"ח 23226918

ברכה רווחה והצלחה בעסק
מתן כלפון הי"ו
אוריאל כהן הי"ו

ברכה רווחה והצלחה
לדורית בת מרים
והילדים

לעילוי נשמת
מרים בת סגולה פנקר ז"ל
יעקב בן מרים פנקר ז"ל

לעילוי נשמת
ר' ניסים ויצמן בר ימנה ז"ל
מרת עליה בת איז'ה ז"ל

מעגל סגור

דור היה בחור צעיר שרק היה לקראת סיום הלימודים, הוא ישב לבדו בגינה השכונתית כאשר נגש אליו בחור צעיר לא מוכר. "רוצה לעשות כסף קל?" שאל את דור, שלא חשב יותר מדיי. "בטח, מי לא רוצה לעשות כסף?" הגיב בחיוך. והבחור השיב: "תן לי את מספר הטלפון שלך והכתובת, ותקבל ממני פרטים בהמשך..." בלי לחשוב פעמיים, נתן לו דור את המספר והמתין כל היום לקבלת ההודעה מהבחור. בשעה שלוש לפנות בוקר הוא קיבל הודעה: "עליך להגיע מחר להרצאה באולם הטווס שבשכונה שלך ולהכניס למחשב של המרצה את הדיסק אונקי שמונח לך מאחורי הדלת." הוא הלך לדלת, הציץ מבעד לחור ולא ראה איש, פתח אותה באיטיות והביט על השטיח שעליו שכב דיסק אונקי בעבעי שחור אדום. הוא הביט לכל עבר, ותהה לעצמו בשקט מתי הספיק הבחור להניח את הדיסק ואיך הוא היה כל כך בטוח שהוא יסכים לקחת את המשימה הזאת. הוא הכניס את הדיסק אונקי לכיס הקפוצ'ון ונכנס בחזרה הביתה. הוא לא ידע מה רוצה הבחור הזה, מהמרצה שמגיע להרצות מחר באולם הטווס. אבל הוא קיבל משימה קלה שעבורה הובטחו אלפי שקלים, הוא לא התכוון להפסיד אותם. את שארית הלילה בילה על המחשב, כשהוא בודק מיהו המרצה שאמור להגיע לאולם ה'טווס' ובאיזה שעות תתקיים ההרצאה. התברר לו שאולם הטווס נמצא בשכונה הסמוכה באחד מן האולמות הקטנים של המתנ"ס הקהילתי ושההרצאה תתקיים בתשע בבוקר. הוא פיהק פיהוק ארוך, כיוון את השעון המעורר לשבע בבוקר וכיסה את ראשו בשמיכה. לא נשארו לו הרבה שעות לישון, בכל מקרה ל'עבודה' הזאת הוא חייב להגיע בזמן... בבוקר הוא התעורר מוקדם, התארגן במהירות ויצא לכיוון אולם הטווס. כשהגיע לאולם, הוא הופתע לגלות שהוא היה מלא למרות השעה המוקדמת. דור דחק את עצמו בין כסאות הפלסטיק הלבנים, כשהוא חותר לשבת בשורה הראשונה. כשיהיה חושך באולם, הוא יוכל לדחוף את הדיסק אונקי שלו למחשבו של המרצה המזוון ולהסתלק חזרה הביתה. הישיבה באולם יחד עם מאות המתחזקים העיקה עליו והוא חשש שמישהו יזהה אותו או את מטרותיו. ההרצאה התחילה. המרצה הדליק את מחשבו וחיבר אותו אל המקרן, הוא התחיל לדבר ולהראות הוכחות לדבריו והביא גם חיזוקים ודוגמאות. דור מצא עצמו מרותק אף על פי שלא התכוון בכלל להקשיב לדברים ובוודאי שלא להתעניין בהם. הזמן חלף במהירות וההרצאה הגיעה לסיומה, מבלי שהוא הצליח לבצע את המטרה שלשמה הגיע – לדחוף את הדיסק אונקי למחשבו של המרצה. בתום ההרצאה התגודדו הרבה אנשים סביב המרצה, הוא היסס לרגע ולאחר מכן החליט שהוא מבעב את המשימה הזאת עד הסוף. נכון שהוא לא חושב שהדיסק הזה מכיל תכנים סימפטיים במיוחד. אבל הוא קיבל משימה, והוא מוכרח לעמוד בה. בטבעיות נגש את המחשב, תחב את הדיסק, וחיך אל הבחור שתהה לגבי מעשיו, לאחר מכן התקרב אל המרצה ואמר לו 'תודה רבה' וברגע של דחף פתאומי ביקש את מספר הנייד שלו. הרב הקריא לו את המספר בחיוך, ברך אותו קצרות ועבר לאדם הבא. דור מיהר לשמור את המספר תחת השם 'המרצה המזוון', ומיהר אל האופנוע שלו החונה בחוץ. הוא שלח: "המשימה בוצעה בהצלחה!" ומיהר סופסוף להשלים את השינה. כך פספס את רגעי האימה הגדולים שעברו על המרצה וחבריו. פתאום, מבלי לדעת כיצד, נמחקו מסדי הנתונים של המחשבים. בזה אחר זה הם כבו, מותירים אחריהם חלל גדול. מהומה קמה במקום. טכנאים הוזמנו בהילות לגלות את מקור הבעיה אולם אף אחד לא הצליח לחשוף אותה, דבר אחד ידעו כולם בעזרה ברורה: הייתה זו חבלה מכוונת. רק כשדור התעורר משנתו שמע קטעי משפטים שהסתובבו בשכונה, על ווירוס שחדר למחשבי המרצים של הארגון שנתן את ההרצאה במתנ"ס הקהילתי ובעצם גרם להרס לכל המחשבים האחרים. דור הליט פניו בכפות ידיו בבהלה. "זה אני גרמתי לזה! בדיסק אונקי המרושע הזה היה את הווירוס המדבק! איך זה שהסכמתי להיות חלק מהדבר המרושע הזה?" כל אחר הצהריים ישב בחדרו, כוסס את ציפורניו ובודק כיצד יוכל לסייע לארגון. לבסוף החליט להתקשר לרב שוורץ, המרצה. הוא מוכרח להיפגש עמו ולהסביר לו את מה שהתרחש. הם אכן נפגשו ולחצו ידיים, אבל מיד לאחר ברכת השלום התעוותו פניו של דור והוא החל לבכות, הרב הבין במה מדובר. דור התייפח והתנצל, והבטיח לעזור ככל שיוכל ולו רק כדי למזער במעט את הנזקים. הרב הביט בו במבטו החכם ואמר: "אני לא יודע אם יש דרך להחזיר את הגלגל אחורנית, דור. זה כמו מעגל כזה שברגע שהוא התחיל להסתובב, כבר אין דרך לעצור אותו. הוא סגור. מתגלגל הלאה והלאה במדרון ומסב עוד ועוד נזקים. זה טוב שאתה מתחרט, וחוזר בתשובה, אבל בסיטואציה הנוכחית זה כבר לא יוכל לעזור לנו..." דור הביט בו בדמעות ושאל: "אין דרך לעצור את הגלגל ההרסני הזה?" הרב הביט בו במבט רב משמעות והשיב: "אנחנו נעשה הכול כדי להציל את המצב עד כמה שניתן, אבל אם נדבקו בגלל הווירוס הזה עוד מחשבים אנחנו לא יכולים לדעת לאן הנזק הזה עוד יוכל להגיע..." הוא עצר לרגע והמשיך: "אתה התחרטת דור, וזה מצוין. אבל לגבי התוצאות, לעצמי אני לא בטוח שאפשר עוד לשנות את המצב, אולי רק למנוע מלהחמיר אותו יותר ויותר..." בפרשה שלנו עם ישראל נעשו בעוון חטא המרגלים, החטא שבעטנו נקבעה 'כביה לחזרות' בגלל המרגלים שהוציאו רעה את דיבת הארץ. דיבור, הוא אחד מן הדברים שכמעט ולא ניתן להחזיר את הגלגל אחורה וכמעט ואי אפשר לתקן. אנשים מעבירים הלאה והלאה את הדברים והנזקים כמעט בלתי ניתנים לתיקון. הרי איך ניתן למצוא את כל אלה ששמעו, והאמינו, ובטעות העבירו גם הם הלאה? ולכן, עלינו לזכור זאת ולהבין עד כמה כוח הדיבור הוא חזק ומשמעותי ולהשתמש בו אך ורק לטובה. (שלום לעם)

בר לבב - אהבת ישראל - הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א לו. השונא - למח הוא דומה? משל חרין

לטולדנו המלונר! מפעל ליצור נעלים ביון, מפעל ליצור שעונים בארצות הברית, מפעל לתכשיטים באוסטרליה, ועוד כמה מפעלים בדומה לאלה ברחבי העולם. וטולדנו עצמו - יושב לו בארמנו המפאיר בשוויץ, ארץ החפץ והשלוה, סביבו רהיטים נדירים, יקרי ערך, פטנטים המחזשים ביותר על כל עצר ושעל בביתו, והוא יושב לו כמלך סביב משרתיו עושי רצונו. טלפון. "הלו! כאן מדבר מנהל המפעל שלך ליצור נעלים ביון. היום נכנס פריון בסך \$15,000." "יפי, יפי. ברוך ה' סכום נכבד ביום אחד. נפלא מאד. תמשיכו ככה," אמר טולדנו למנהל העבודה שלו ביון. שוב טלפון. "הלו! מדבר המנהל שלך מארצות הברית. היום היה הפריון מעסק השעונים בסך \$12,000." "יפי, יפי. מצוין. תמשיכו כך," עונה טולדנו למנהל. ושוב טלפון. "מדבר מנהל מפעל התכשיטים מאוסטרליה. היום היה פריון בסך \$18,000." "יפה מאד!" עונה טולדנו, "אתם עובדים יפה באין יוצא מן הכלל. הלו! שותמיד תמשיכו כך." וכן הלאה עוד טלפונים כאלו מקבל מר טולדנו משאר מנהלי העבודה שלו. ובסוף היום - לאחר כל הבשורות הטובות הללו - קבל טולדנו טלפון אחרון ממנהל המפעל ליצור תיקים בתילנד. "אני מצטער להגיד לך, מר טולדנו. היום לא היה פריון, וגם היה הפסד בסך \$500." מר טולדנו יוצא מכליו. קם מכסאו בקצה גדול, מיאש, ממרמר. תכף מחליט לפשת רגל ולסגור את כל מפעליו מרב כעסו על הפסד ה-\$500 ממפעל התיקים בתילנד, ותכף שולח מכתבי פטורין לכל מנהלי מפעליו הניפים, עורך ומפרסם מברית חסול על כל אשר לו. נו, מה נאמר על מר טולדנו העשירי? אמנם עשיר הוא בקסא, אבל אין עני כמותו בדעת. היה טפשוט גדולה מזו, שבשביל הפסד מועט מחליטים לקום ולבעט בכל המפעלים המכניסים רווחים גדולים מדי יום! אנו, הלקויים במדת השנאה, לא רחוקים כלל וכלל ממר טולדנו, ועוד גרועים ממנו הרבה!!! ברוך ה', הבריאות אצלנו תקינה, האבא בריא, האמא בריאה, הילדים בריאים, פורחים ומאירים, הכל בסדר, ועוד מכניסים מליונים יום יום: תפלה, תפילין, ציצית, ברכות התהנין, ברכת המזון, לומדים תורה יום יום, עושים מצוות, מכניסים מליונים לקפה, ובשביל שבסוף איזה יום עמוס בתורה ומצוות ומעטים טובים קבלנו מאיזה מכר איוושי מלה עסיסית פונעת, או שארע לנו הון ממישהו שזהים לנו בממונו, ריב שכנינו וכדומה - הנה תכף אנו ממרמרים, מיאשים, עצבנים, כבר לא שונה לנו כלום, השנאה והתנקה מכלאת את חלל הלב, ומה שיש כאלו כבר אין, ומה שנשאר הוא רק ההפסד של אותה מלה פואבת שזרק לי חברי, חמותי, הבוס שלי, השכנה שלי... ולמה אנו גרועים ממר טולדנו? מר טולדנו בעט בכל כספו וזהבו בשביל הפסד כספי פועט - אנו בועטים בכל התורה והמצוות שלנו בשביל הפסד חמרי של כסף או ריב, כבר כל העשר הרוחני שלנו, שאין לו ערך ושני בעולם, כאלו נעלם, אין לנו ממנו שום ספוק, שום זכר של שמחה לא נשאר ממנו, והפס את מקומו רק אותו הפסד מועט או פגיעה קטנה בכבודנו. ממש מזכיר לנו את המן הרשע... "ויצא המן ביום ההוא שמה טוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא וע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה: ויתאצק המן ויבא אל ביתו וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו: ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גידלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך: ויאמר המן אם לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשטה אשר עשתה כי אם אותי וגם למחר אני קראו לה עם המלך: וכל זה איננו שנה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך:" (אסתר ה, ט"ג) יש להמן הכל - עשר, גנים, כבוד. כלם פורעים לפניו, כמו שכתוב לפני כן (אסתר ג, ב): "וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים ומשתחוים להמן כי בן צנה לו המלך". טפשו: תותר על יהודי אחד שמתעקש לא להשתחוות לך, ותרויח עשר, כבוד - הכל! אף לא - "וכל זה איננו שנה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך".

הלכה למעשה (השבת בחלכה ובאגדה) תיקוני בגדים

החזרת אבוס בחגורה - רצועת חגורה שנשמטה מהאבוס, מותר לתוחבה שוב באבוס. (כמבואר לעיל, ועיין שיו"ס כ"ב)

הצרת מידת כובע - כובע שהוא רחב יותר ממידת הראש, מותר לתת נייר מפתנים, כדי לעצם את חלל רחבו ולהתאימו למידת הראש. (ה"ע ד רסד)

כובע שחתקט - כובע שחתקט, מותר ליישרו ולהחזירו למעבו הקודם, ואין בזה משום מתקן כלי. (שבת ה שטא)

קיפול סלית גדול - מותר לקפל את הסלית שלא כסדר קיפולה הרגיל. והמקילים לקפלה כסדר קיפולה הרגיל, אפילו לצורך השבת הבאה, יש להם על מה לסמוך. ובכל אופן ישים לב שהסלית תהיה מונחת יפה ולא זרוקה ומזולזלת, שאין זה מכבוד המעוה. (שבת ה שטג, ועיין שו"ת נור כהן (חלק א סימן ג) ליה"ג' המיר כהן שליט"א)

פתיחת כיס חליפה - כיס שבחליפה, שדרך החייטים לתפורו בעת הכנת החליפה, אסור לקרועו, שנמצא שגומר את עשיית הכלי בשבת, ויש בזה משום מלאכת מכה בפטיש.

כתב רבנו אברהם בן הרמב"ם: "דרך החייטים כשגומרים את הבגד ומתקנים בית העוואר שלו שיהיה ראוי לבישה, מושיב החייט המטלית שחתכה ממקום בית העוואר על בית העוואר, ותופרה תפירת ערא, כדי שיהיה היכר לבגד הזה שהוא חדש, ושלא לבשו אדם מעולם. וכשרעה בעל הבגד ללובשו, מסיר אותם החוטם שתפר בהם את המטלית ולובשו. ועל זה חייב חטאת, מפני שחיבורו יפה, שכן דרך כל החייטים לעשות כן, אבל בחבית של חוס סתם את המכסה בטיט, אין חיבורה חיבור גמור אלא אם כן נשרף בכבשן שיהיה כולו כגוף שוה". (שבת ה עטא)

הפרדת זוג גרביים מחוברות - מותר לקרוע בשבת את החוטר המחבר בין שתי גרביים חדשות, שאין התפירה לקיום אלא זמנית עד שילבשן. (שמירת שבת כהלכתה, לחרות נק ועוד. שבת ה ע"ד)

ולבארה, מה החבל בין פתיחת זוג גרביים שהתפירה היא זמנית, לפתיחת כיס שבחליפה שגם שם התפירה היא זמנית; ואפשר לבאר שלבג כיס, כיון שכך דרך החייט לתפור את הכיס לצורך תפירת הבגד כחזון, על כן כשפותח את הכיס, הרי זה גמר מלאכת הבגד שנעשה הכיס ראוי לשימוש. וכן בבית העוואר הנ"ל שדרך החייטים לסגורו, אזי כשפותחו הרי זה גמר מלאכת הבגד שיוכל להשתמש בחלוק. לא כן בגרביים, שהן שתי בגדים גמורים, וכל תפירתן היא רק כדי לחברן יחד שלא יפרדו עד שימכרם, ודומה לחולצה ומכנס התפורים יחד כדי למכרם, שמותר לפותחם ואין זה גמר מלאכה, וכמו שמותר לפתוח זוג נעליים שתפרם המוכר יחד עד שיקנום.

"צדיקים במיתתם קרויים חיים" - מרן מו"ר הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

בעת שכיח מרן פוסק הדור זיע"א כרבה הראשי של העיר תל אביב, באחד הימים יצאה הרבנית ע"ה אל השוק, והנה אך הבחין בה אחד מסוחרי השוק, מיד פער את פיו בחרפות וגידופים כנגדה וכנגד מרן זיע"א. הרבנית ע"ה שבה אל ביתה כשהיא פגועה ועצובה, המקרה הזכיר לה נשכחות.

דבר זה החזיר אותה באחת אל אותם ימים קשים במצרים, שם קמו כמה אנשי בליעל כנגד מרן זיע"א, והיו עושים ככל אשר בידם להצר את צעדי, והנה עתה שוב קמים אנשי בליעל כנגדם, ומה יהיה? האם תמיד יצטרכו להתמודד כנגד אנשי רשע? "אל תדאגי", הרגיע אותה מרן זיע"א, "האיש הזה אינו כמו אותם בריונים שהיו במצרים, איש זה מסתפק רק באיומים... ובכלל, הלא בקרוב מאד הוא פורש לגמלאות, ואז כל הענין ישקע בתהומות הזקנה והשכחה...".

זמן קצר עבר, ואותו אדם יצא לפנסיה עולמית, הוא נפטר בפתאומיות רבה, ומאז הפסיק להציק למרן ולמשפחתו. (מסעות חבל).

שפת נחל קד נח' 8

קונטרס הנהגות הבית – לחזק את האהבה (הרב רפאל אלמקיאם שליט"א)

- 1) התמקדות במעלות. אם יבחן ויעשה רשימה, יגלה שיש יותר מעלות מחסרונות.
- 2) התמקדות במעבים בהם בן הזוג עזר לנו, גם אם נראה לנו שאנו מעניקים יותר.
- 3) התעלמות מחסרונות. אין אדם שאין לו חסרונות, בנוסף לחסרונות שנמצא בכל הנשים, או לחילופין, בגברים.
- 4) צריך לזכור שחלק מהתנהגותו של בן הזוג היא תגובה להתנהגות לא נכונה שאני מתנהג עמו.
- 5) יש לדון לכף זכות: "אולי הוא לא אשם, אולי לא קיבל חינוך מתאים או שעברו עליו מאורעות שהשפיעו.
- 6) להאמין באמונה שלמה שבן / בת הזוג הוא המחצית המשלימה של נשמתו. העניין שאנו לא מסתדרים, הוא לא ראייה שהוא לא המחצית המשלימה, משום שגם עם עצמי לפעמים אני לא מסתדר, אדרבה בשביל לתקן את הקושי באנו לעולם.
- 7) אמירה חוזרת של אדם לעצמו: "אני אוהב את...".
- 8) לפתח חשיבה ואמונה שגם העד כנגד אוהב אותי ומרוצה ממני, וגם אם לא באופן מושלם, ודאי שבחלק הגדול כן, שאחרת לא היה סיכוי להיות יחד.

אוצר דינים לאשה ולבת – ילקוט יוסף – פרק ט – חיוב נשים בתפלה, ודיני תפלה

כח. בחוץ לארץ שאין הכל מבינים לשון הקודש, אף על פי כן על האשה להתפלל בלשון הקודש, כנוסח שתקנו חז"ל. ומעזה להדפיס שם סידורי תפלה, באופן שעמוד אחד יהיה בלשון הקודש, ובמקביל לעומתו פירוש המלים עצמן בלע"ז, כדי שהכל יבינו פירוש התפלה כשמתפללים בלשון הקודש. ויש שהדפיסו סידורי תפלה באופן שעמוד אחד בלשון הקודש, ובמקביל לעומתו המלים עצמן בלשון הקודש באותיות לטיניות (בגופן שלהן), כדי שיוכלו אלה שאינם יודעים לקרוא בכתב שלנו להתפלל גם כן בלשון הקודש. ואף על פי שבאותיות הלטיניות חסרות כמה מהברות לשון הקודש, כגון אות ע', או אות ח', וכיוצא בהן שאינן באותיות שלהן, מכל מקום עדיף לעשות כן ממה שימנעו לגמרי מלהתפלל. ורחמנא לבא בעי. (כח)

כט. אין לעבור גם כנגד אשה המתפללת שמונה עשרה. (כט)
ל. באמצע התפלה אסור לה להפסיק לענות שלום, אפילו אם אביה או בעל שאלו בשלומה, לא תשיב להם. וכן אם מתפללת בעזרת נשים ושומעת קדיש או קדושה, והיא באמצע שמונה עשרה, לא תפסיק לענות. ורק במקום חשש סכנה מותר לה להפסיק וללכת מאותו מקום. ואם יש צורך מותר לה גם לדבר. (ל)

לא. אין להשתחוות בתפלה במקום שלא תיקנו חכמים, והברכות שמתשחווים בהם הם: ברכת אבות תחלה וסוף, וברכת מידים תחלה וסוף. אבל בשאר ברכות לא תשתחוה לא בתחלתן ולא בסופן, ואשה הרוצה להתפלל בהכנעה והשתחויה, ולכרוע באמצע הברכה, רשאית. (לא)

לב. קודם שתפסע לאחריה שלש פסיעות בעושה שלום, צריכה לכרוע ולהשתחוות עד שיתפקקו כל י"ח חוליות שבשדרה. וכשפוסעת ג' פסיעות לאחריה, בעודה כורעת תעקור רגל שמאל תחלה, ומניחה באופן שהגודל של רגל שמאל יהיה בעד העקב של רגל ימין, ואחר כך עוקרת רגל ימין ומניחה באופן שהגודל של רגל ימין יהיה בעד העקב של רגל שמאל, ושוב עוקרת רגל שמאל ומשוה אותה לרגל ימין, באופן שיהיו מכוונות יחדיו, כמו שהיו בתפלה. ואשה המסיפה על שלש פסיעות אלה, הוי גאוה. ולאחר שפסעה ג' פסיעות, בעודה כורעת, קודם שתזקוף תאמר: עושה שלום במרומי, והופכת פניה תחלה לצד שמאלה ושהוא צד ימין של השכינה, וכשתאמר הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו תהפוך פניה לצד ימנה, ואחר כך תשתחוה לפניה, כעבד הנפטר מרבו, ותסיים: ועל כל עמו ישראל וכו'. ותזקוף. ואפילו כשמתפללת ביחידות תסיים ואמרו אמן. (לב)

לג. אין האשה חייבת לומר וידוי ונפילת אפים אחד תפלת שמונה עשרה, וכן אינה חייבת לומר אשרי יושבי ביתך, ובא לעיון, ושאר התפלה, אלא יכולה לסיים התפלה מיד לאחר העמידה. ומכל מקום ממדת חסידות היכא דאפשר טוב ונכון שתאמר גם את הוידוי, וכל יתר התפלה. אלא שאם היא מתפללת בביתה, ולא בעזרת נשים עם העבור, תזכור לומר את הי"ג מדות במנגינה, בניגון של קריאת התורה. ואם אינה יודעת ניגון זה, עדיף שלא תאמר הי"ג מדות. וכן ראוי לה לאשה לומר בסיום תפלתה "עלינו לשבח", אף שאין לה חיוב לאומר. (לג)

העלון מוקדש לנשים
 גד נסים בן ברוריה, מרים אפרת בת
 מזל, יעקב בן אחובה
 בריאות ופרנסה טובה.

**ברכה והצלחה וחיווג הגון ומצולח
 לאלמוג בת רוינה ואביטל בת רוינה**

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 אבנר גאלסולקר ז"ל
 בן עליזה שתחי

**לעילוי נשמת
 פנחס בן יוכבד ז"ל
 ואהובה בת שרה ז"ל
 אליעזר בן מרים ז"ל
 שמשון בן עליזה ז"ל
 וששון בן עליזה ז"ל
 משה בן איז'ה ת.נ.צ.ב.ה.**

**ברכה רווחה הצלחה ופרנסה טובה
 לפנינה עליזה פינקר ורפואה שלימה
 לשרון ויעל פינקר ובניהם נועם ורועי
 ליאיר ואושרת פנקר והילדים
 לעמית ועדן קילקר
 למנשה ורבקה פנקר והילדים
 לליאור וסיון פזרקר והילדים
 למתפללי בית כנסת "שערי אלקנה" יהוד
 לרפואת ולהצלחת שמעון בן דוד ואביגיל סנקר**

**ברכה והצלחה מרובה
 ברוחניות ובנשמיות
 לאברכי כולל
 "אורות חיים ומשה" באשדוד
 על תרומתם הנכבדה לעלון**